

ע"פ 5303/12 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 5303/12

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט י' עמית

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
מיום 23.05.2012 בתפ"ח 36449-08-10 שניתן על
ידי כבוד השופטים ב' אזולאי, נ' נצר, י' רז לוי

תאריך הישיבה: י"ז באדר תשע"ד (17.2.14)

בשם המערער: עו"ד סוזי שלו

בשם המשיבה: עו"ד עידית פרג'ון

פסק-דין

לפנינו ערעור על הכרעת דין מיום 27.3.2012 ועל גזר דין מיום 23.5.2012, אשר ניתנו על ידי בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (סגן הנשיא ב' אזולאי והשופטים צפת ונ' נצר) בתפ"ח 36449-08-10. המערער הורשע בעבירות מין במשפחה (אינוס), לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); בעבירות מין במשפחה (ניסיון אינוס), לפי סעיף 351(א) בנסיבות סעיף 345(ב)(3) יחד עם סעיף 25 לחוק; בעבירות מין במשפחה (מעשים מגונים), לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) יחד עם סעיף 345(ב)(3) לחוק; באיומים, לפי סעיף 192 לחוק; בהדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק; ובעבירות מין במשפחה (מעשים מגונים), מספר מקרים לפי סעיף 351(ג)(2) בנסיבות סעיף 348(ב) יחד עם סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) לחוק. בגין אלו הושתו על המערער תשע שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו; 18 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים, והתנאי שלא יעבור כל עבירה על סימן ה' לפרק י' לחוק, או כל עבירת מין או עבירת אלימות מסוג פשע; ותשלום פיצוי בסך 50,000 ש"ח למתלוננת.

העובדות לפי כתב האישום

1. במועדים הרלבנטיים לכתב האישום היה המערער בן זוגה של אמה של קטינה ילידת 1992 (להלן, בהתאמה: האם ו-המתלוננת), וחי עימה כ-11 שנים. השניים התגוררו בדירה בבאר-שבע (להלן: הדירה), ביחד עם ילדיה של האם, ובכללם המתלוננת, ועם בנם המשותף.

2. האישום הראשון: ביום 15.8.2010, בשעה 13:00, בעת שאמה לא הייתה בבית, קרא המערער למתלוננת לשיחה בחדר השינה שלו ושל אמה. במהלך שיחה זו הביע המערער את כעסו כלפי המתלוננת על שמחקה את תמונותיה מהמחשב. במהלך הויכוח שפרץ בין השניים, תקף המערער את המתלוננת תוך שאחז בחוזקה בצווארה וחנק אותה עד שהתקשתה לנשום. בעודו אחז בחוזקה בצווארה של המתלוננת, השכיב אותה המערער על המיטה, הוריד את מכנסיה ואת תחתוניה, ובעודה שוכבת על גבה, בעל אותה שלא בהסכמתה, באופן שהחדיר שתיים מאצבעותיו בכוח רב לאיבר מינה, תוך שהוא גורם לה לכאב. במעמד זה, איים המערער על המתלוננת שיפגע בגופה בכך שאמרה לה "אני יכול לגמור אותך פה" והטיח בה שהרסה את חייו. בהמשך, הוציא המערער את אצבעותיו, אשר היו מגואלות בדם, מאיבר מינה של המתלוננת כאשר הדם כיסה גם את סדין המיטה. בשלב זה אמר המערער למתלוננת, שהייתה בתולה עד לאירוע, כי "זה הדם של הבתולין שלך, תזכרי ותדעי שזה מהאצבעות שלי ואפילו לא מהזין שלי", כשהוא מתייחס לאובדן בתוליה.

לאחר מכן, הוריד המערער את מכנסיו, הוציא את איבר מינו וניסה להחדירו לאיבר מינה של המתלוננת, בעודו מפסק את רגליה וסותם את פיה. כאשר המתלוננת מתחננת לפניו שיעזוב אותה ויחדל ממעשיו. בעקבות התנגדותה העזה ובעיטותיה של המתלוננת לא הצליח המערער להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, אך המשיך לבצע במתלוננת מעשה מגונה בעת שהוריד את חולצתה של המתלוננת ואת החזייה שלבשה ונישק את חזה. המתלוננת חזרה והתחננה לפני המערער כי יחדל וזה הפסיק וביקש מהמתלוננת להבטיח לו שתמשיך לכבדו והורה לה "שזה יהיה הסוד הקטן שלנו". לאחר שהמתלוננת הבטיחה כי תעשה כדבריו הורה לה המערער להיכנס למקלחת ולשטוף את הסדין המוכתם בדם (להלן: הסדין). המתלוננת עשתה כן, בעוד המערער צופה בה בעת שהתקלחה.

בהמשך, הורה המערער למתלוננת לחזור וללבוש את הבגדים שהיו על גופה קודם לאירועים והוא נטל את הסדינים לייבוש. לאחר מכן, הדיח המערער את המתלוננת לבל תתלונן נגדו במשטרה בדרך של איומים והפחדה, כאשר אמר לה כי אם אמה חשובה לה, והיא אינה רוצה שתמות, עליה לשמור "הסוד הקטן שלהם". עוד ציין המערער כי "גם אם אני אשב שבע שנים בכלא, אני אצא".

בסמוך לאחר האירועים המתוארים יצאה המתלוננת את ביתה ופגשה את אמה בקניון, שם בשלב מסוים חשה בסחרחורת והתעלפה, וכן סבלה מבחילות ומהקאות. המתלוננת ביקשה להגיע בדחיפות לרופא נשים, ולאחר שנבדקה הופנתה למיון נשים. כתוצאה ממעשי המערער סבלה המתלוננת מדימומים תת-עוריים נקודתיים על פני עור הפנים וכן בעפעפיים העליונות, במצח ובאזור תת-לסת ומדימומים תת עוריים בצווארה. באיבר מינה נמצא פצע קרע מדמם במזלג האחורי שנזקק לתפירה כירורגית. כמו כן, נמצאו בצקת קשה ודימומים תת-רירתיים מרובים על גבי קרום הבתולין של המתלוננת.

3. האישום השני: במהלך השנים 2006-2007, או בסמוך לכך, במועדים שאינם ידועים במדויק, ביצע המערער במתלוננת מעשים מגונים, בהיותה קטינה מתחת לגיל 16 ובת משפחתו, בדירה, בכך שבמספר הזדמנויות נישק אותה בפיה, בצווארה ובחזה, שלא בהסכמתה, וכן הושיב אותה עליו, לשם גירוי וסיפוק מיניים.

העדויות לפני בית המשפט המחוזי

4. במענה לכתב האישום כפר המערער במיוחס לו ואישר רק כי ביום 15.8.2010 קרא למתלוננת לשיחה בחדר השינה, במהלכה כעס על שמחקה את תמונותיה מהמחשב. לאחר מכן, בעדותו בבית המשפט שינה המערער את גרסתו וטען כי השיחה בין השניים התקיימה עוד ביום 14.8.2010. בהקשר זה הסביר המערער כי עובר לעדותו לא תיקן את שמסר במסגרת המענה לכתב האישום מכיוון שסמך על בא כוחו באותה עת.

5. עדות המתלוננת: המתלוננת שטחה אתגרסתה לאירועים, המתיישבת עם הנטען בכתב האישום, במסגרת שתי הודעות שמסרה במשטרה, הראשונה בליל האירוע והשנייה יומיים לאחר מכן. כמו כן, חזרה המתלוננת על גרסתה לפרטי פרטים בשתי עדויותיה לפני בית המשפט. בעדותה הראשונה ביום 13.2.2011, ציינה המתלוננת כי מערכת היחסים בינה לבין המערער הפכה מתוחה ורווית ויכוחים בהגיעה לגיל 16-17, על רקע איסורים שונים שהטיל עליה המערער, אשר בין היתר סירב שיהיה לה חבר, ואף היה נוהג לבדוק הודעות שקיבלה בטלפון או בפייסבוק, באופן שפגע בפרטיותה. לדבריה, כשבוע וחצי עובר לאירועמושא האישום הראשון פרץ בדירה ויכוח סביב הגעתו לדירה של א., נער עימו ניהלה מערכת יחסים, אשר במהלכו היכה המערער את האם בגבה ובכתפה וניפץ כוס זכוכית על הרצפה. בעקבות זאת, התלוננה האם במשטרה, ואילו המערער נעצר ושוחרר לשהות בבית הוריו בצפון (תוך שהורחק מדירת המשפחה לשבועיים, לפי עדותו שלו), ושב לדירה רק לאחר שהסכים כילא יחדור עוד לפרטיותה של המתלוננת ולא יתערב בענייניה.

6. באשר לחשיפת האירוע המתואר באישום הראשון; המתלוננת סיפרה כי משלא חשה בטוב בעת שהייתה בקניון

עם אמה, ומאחר שדיממה, ביקשה מאמה בשעה 14:30 לערך כי תיקח אותה לרופא נשים. אל הרופא הגיעה המתלוננת מלווה באמה, בבת דודתה כ., ובארוסתו של אחיה. כל אותה עת סירבה המתלוננת לשוב לדירה ונמנעה מלחשוף את שאירע על אף שנשאלה על כך, משום שהתביישה ומתוך פחד, שכן המערער איים על חייה ועל חיי אמה. לבסוף, לאחר שנבדקה על ידי רופא הנשים לבדה, ובעקבות הפצרות בנות משפחתה, סיפרה המתלוננת על האירועים לכ. וזו עדכנה את אמה. בעקבות זאת הוגשה התלונה נגד המערער במשטרה.

7. עוד עמדה המתלוננת בעדותה על האירועים הנזכרים בכתב האישום. ביחס לאירוע מושא האישום הראשון סיפרה כי בעת האירוע חשה את איבר מינו של המערער נוגע באיבר מינה, אך לא ראתה אותו כיוון שראשה היה מוטה כלפי מעלה וכי לא היה ביכולתה לצעוק, שכן המערער חנק אותה והיא התקשתה לנשום. המתלוננת ציינה כי בעת האירוע אחיה, שהיה בן 14.5 (להלן: ע'), ישן בחדר הילדים ואילו אחיה הקטן, בן 5.5 (להלן: ש'), צפה בטלביזיה בסלון. לדבריה, אחיה ע' לא שמע דבר שכן שנתו עמוקה. באשר לאחיה ש', הסבירה המתלוננת כי נוכח גילו הצעיר, אף אם היה שומע צעקות לא היה מתייחס לכך. כמו כן, דחתה המתלוננת את הטענה כי העלילה על המערער על מנת לזכות בחופש ממנו, וציינה כי לו רצתה לעשות כן, הייתה עושה זאת מוקדם יותר ומונעת מעצמה שנות סבל רבות. באשר לאירועים מושא האישום השני, ציינה המתלוננת כי אלו התרחשו כשהייתה קטנה וכי היא זוכרת רק שהמערער נישק אותה.

8. בעדותה השנייה, ביום 13.6.2011, חזרה המתלוננת על גרסתה ושללה, בין היתר, את טענת המערער כי האירוע המיני מושא האישום הראשון התרחש עם א.. בנוסף, אישרה המתלוננת את שסיפרה בהודעתה במשטרה, כי לאור מזגו של המערער ונוכח האיומים המפורשים שהשמיע באוזניה לאחר האירוע, לא ביקשה עזרה בשל החשש שהמערער יפגע בה או באמה. לצד האמור, סיפרה המתלוננת כי האירוע מהווה עבורה טראומה שלא חלפה, כאשר עד היום היא מצויה בטיפול פסיכולוגי ובחודשים הראשונים לאחריו התקשתה לישון וסבלה מסייטים. באשר לנשיקות שנשק לה המערער על פיה, על צווארה ועל חזה, מושא האישום השני, טענה המתלוננת כי אי אפשר היה להבינן כמעשים אבהיים, שכן לא הייתה צעירה בעת שהתרחשו. אלה התרחשו, לדבריה, בעת שהשניים שהו לבדם בסלון הדירה, והיא לא סיפרה על כך לאמה משום שפחדה מן המערער.

9. עדותה של כ. מיום 13.2.2011: בת דודתה של המתלוננת סיפרה כי פגשה את המתלוננת ואת אמה בשעה 16:00 או 16:30 ביום האירוע, לאחר שהאחרונה סיפרה לה בטלפון כי המתלוננת אינה חשה בטוב. לדבריה, כשפגשה בשתיים האם בכתה ואילו המתלוננת הייתה מבוהלת, לבנה וחיוורת ופניה היו אדומות כאילו קיבלה מכה. לאחר הבדיקה אצל רופא הנשים, בשעה 18:20 לערך, ולאחר שהמתלוננת הופנתה לחדר מיון, הפצירה כ. במתלוננת שתחלוק עימה את שאירע, שכן לא האמינה להסבריה כי היא סובלת מאלרגיה. משנותרו השתיים לבדן ולאחר שכ. חקרה את המתלוננת לפשר מצבה אמרה לה המתלוננת שהיא חוששת לספר לה מה קרה מחשש שיפגעו במשפחתה. בשלב זה, שאלה כ. את המתלוננת אם מישהו התעלל בה או הרביץ לה והאחרונה השיבה בחיוב וסיפרה לה על האירוע, תוך שציינה כי היא אינה זוכרת אם הייתה חדירה, אם לאו. יצוין כי כשהוצג לה הסדין שנתפס, אישרה כ. כי זה נמסר לה על ידי האם והועבר על ידה למשטרה.

10. עדויותיה של האם: האם סיפרה על מערכת היחסים בין המערער לבין המתלוננת, במסגרתה הגביל אותה

המערער מאוד והטיל עליה איסורים רבים. באשר ליום האירוע מושא האישום הראשון, סיפרה האם כי פגשה במתלוננת בשעה 15:00 לערך ביחד עם בנה וארוסתו שהסיעו אותן לקניון. שם הבחינה האם, לדבריה, כי המתלוננת שקטה וכי פניה מכוסים נקודות אדומות, כאילו ספגה סטירה, אך המתלוננת סירבה לשתפה באשר אירע. האם המשיכה וסיפרה כיצד בקניון הייתה המתלוננת "לבנה כמו סיד", נפלה והקיאה ועל כן, ולבקשת המתלוננת, קבעה האם בשעה 15:45 תור למתלוננת אצל רופא הנשים לשעה 18:20. משסירבה המתלוננת להמתין עד לשעה הנקובה בדירה, הלכו השתיים לדירת אחותה של האם, שם הקיאה המתלוננת שוב. בדרך הזעיקה האם את כ. כדי שתסייע לה להבין מה קרה, וכשהותירה את השתיים לבדן חשפה המתלוננת לפני כ. את שאירע וזו עדכנה את האם. בין היתר, סיפרה כ. לאם כי המערער אמר למתלוננת שהיא כבר לא בתולה ושזה הסוד הקטן שלהם. לאחר מכן הלכו לחדר מיון בושהו עד לחצות לערך, כאשר המתלוננת פחדה לחזור לדירה בה שהה המערער. כמו כן, אישרה האם כי הסדין שהוצג לפני היה הסדין עם כתמי הדם שהיה פרוש על המיטה בחדר ההורים. בעדותה ביום 10.7.2010 הסבירה האם כי בשל עייפותה בערב האירוע העבירה את הסדין לידי המשטרה רק למחרת היום, באמצעות כ., ודחתה את הטענה שמדובר בסדין אשר הוכתם בדם בדיעבד.

11. עדותה של עובדת המעבדה הביולוגית של מז"פ: העובדת העידה כי לקחה שתי דגימות דם מהסדין ולאחר בדיקה ראשונית שלימדה כי מדובר בדם שמקורו בגופו של אדם בדקה את מאפייניו כדי לזהות את מקורו. מעדותה וממזכרה מיום 5.10.2010 עלה כי כתם החשוד כדם עם פרופיל המתאים למתלוננת נמצא בסדין, על אף שכובס, וכי לא נמצאו על הסדין דם או זרע עם הפרופיל של המערער. לצד זאת, הסבירה העובדת ביחס לבדיקות שונות שלא בוצעו, כגון דגימת חומר מתחת לציפורני המערער או בדיקת בגדי המתלוננת, כי הדברים נתונים לשיקול דעתם של החוקרים.

12. עדותה של רס"ר בוקריס: בוקריס הסבירה כי לא נלקחה דגימת דנ"א מתחת לציפורני המערער, שכן נוכח הזמן שחלף מביצוע המעשים עד להבאתו לחקירה והעובדה כי המערער שטף ידיו לא היה טעם בבדיקה כאמור. עוד ציינה בוקריס כי בנסיבות העניין לא היה טעם בבדיקת בגדי המתלוננת. בהמשך, משנאמר לה כי נמצאו כתמי דם בסדין בעת בדיקתו, ציינה בוקריס כי אפשר והיה מקום לשלוח את מזרן המיטה לבדיקה. עוד ציינה בוקריס כי עדויותיהם של אחי המתלוננת לא נגבו בסמוך לאירוע, נוכח גילם ולאור גרסת המתלוננת לפיה הללו לא שמעו את שאירע.

13. עדותה של ד"ר מימון, רופאת ילדים ביחידה לרפואה דחופה בב"ח סורוקה: ד"ר מימון ציינה בחוות דעתה כי הדימומים שנגרמו בפניה של המתלוננת יכולים להתיישב עם מנגנון לחץ כוחני על הצוואר שמקורו בחניקה; כי הרגישות ממנה סבלה המתלוננת בצוואר יכולה ללמד על חבלה קלה על ידי חפץ נוקשה כגון יד או אצבעות; כי החבלות בצווארה ובפניה של המתלוננת נגרמו זמן קצר, כשמונה עד עשר שעות, לפני בדיקתה במיון; וכי הפצעים באיבר מינה של המתלוננת, לרבות הקרע המשמעותי ממנו סבלה, מתיישבים עם חבלה קלה של חפץ נוקשה כגון אצבעות או פין. בעדותה אישרה ד"ר מימון כי ממצאיה יכולים להתיישב עם גרסת המתלוננת.

14. גרסת המערער: באמירתו הראשונה במשטרה ביום 16.8.2010 הכחיש המערער את המיוחס לו וציין כי ביום האירוע עזב את עבודתו ושב בסביבות השעה 10:00 לביתו כיוון שלא חש בטוב. לדבריו ישב עם האם בסלון בשעה 12:30 ולאחר שזו שוחחה קצרות עם המתלוננת ויצאה לסידורים שכב לישון עד לשעה 15:30. באותה שעה ישבה

המתלוננת ליד המחשב ובהמשך היא נכנסה להתקלח ויצאה מהבית לאחר שביקשה ממנו כסף לאוטובוס. לדבריו, כחצי שעה לאחר מכן התקשרה אליו האם וסיפרה לו שהמתלוננת לא נראית טוב ובסביבות 16:30 התקשרה האם פעם נוספת וסיפרה שהמתלוננת התעלפה בקניון. לדבריו, לאחר שהצעתו להצטרף אליהן נענתה בשלילה, דרש בשלומה של המתלוננת במספר שיחות נוספות ובהמשך שכב לישון עד שהגיעו השוטרים לדירה. בתוך כך, הכחיש המערער כי התווכח עם המתלוננת בטענה שמחקה תמונות מהמחשב, ציין כי אינו יודע כיצד נגרמו החבלות באיבר מינה וטען כי תלונתה נובעת מן המריבה בגינה נעצר שלושה שבועות קודם לכן. באמירתו השנייה מיום 17.8.2010 חזר על גרסתו וטען כי בשיחתו עם המתלוננת בשעה 15:00 לא הבחין בדבר חריג. גם במהלך העימות שנערך בין השניים באותו יום דבק המערער בגרסתו.

15. בעדותו בבית המשפט ביום 5.7.2011 תיאר המערער את יחסיו האבהיים עם המתלוננת, אשר, לדבריו, היו חמים אך התערערו בעת שהגיעה לגיל "הטיפש עשרה", כאשר החלה להחסיר לימודים ורצתה לבלות, ואילו הוא ביקש לשים לה גבולות. בתוך כך, סיפר המערער על ההתדרדרות שחלה בהתנהגות המתלוננת - איתה התקשרה להשלים - מעת שהוסכם כי ישוב לדירה אך לא יתערב בענייניה. באשר להתרחשויות ביום האירוע מושא האישום הראשון חזר המערער על עיקרי הדברים שמסר באמירתו במשטרה, אך סיפר שהמתלוננת יצאה מן הדירה בסביבות השעה 12:15 וכי היוכח בינם בדבר מחיקת התמונות מן המחשב התרחש יום קודם לכן. עוד טען המערער כי הסדין שנתפס על ידי המשטרה אינו שייך לביתם וכי הוא הוכתם בדם רק בדיעבד. באשר למעשים מושא האישום השני, ציין המערער כי כאשר המתלוננת הייתה קטנה נהג לנשקה נשיקות אבהיות, אך לעולם לא בפה או בחזה. בחקירתו הנגדית הסביר המערער סתירות שנפלו בין עדותו לבין אמירתו הראשונה במשטרה ביחס למועד היוכח בינו לבין המתלוננת ובנוגע לשעה בה יצאה המתלוננת מן הדירה ביום האירוע, בכך שאמירתו הראשונה נגבתה באישון ליל, בעת שהיה שרוי בהלם לאחר שנלקח ממיטתו. כשנאמר לו כי גם אמירתו השנייה במשטרה סותרת את עדותו בנוגע למועד יציאת המתלוננת מהדירה, טען המערער כי אמירתו השנייה נגבתה לאחר עימות עם המתלוננת שהותירוסחוט רגשית. המערער לא ידע להסביר את הפציעות והסימנים שנגרמו למתלוננת והעלה סברה כי אלו נגרמו מוקדם יותר על ידי א. או אדם אחר.

הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי

16. לאחר שעמד על טיעוני הצדדים מצא בית המשפט המחוזי את גרסת המתלוננת מהימנה והדגיש כיהודעותיה ועדותה עקביות ואחידות, רוויות פרטים ומחזקות זו את זו, כאשר המתלוננת העידה בכנות ונמנעה מלייפות את הדברים. בית המשפט הוסיף והבהיר כי אי הדיוקים שנפלו בגרסאות המתלוננת, כגון בשאלה אם ראתה את איבר מינו של המערער, אם לאו, אינם מהותיים וניתן לתלותם באירוע הטראומטי שחוותה. זאת בשים לב כי כתוצאה מאיומי המערער ותחושת הבושה שחשה, המתלוננת לא רצתה להתלונן בתחילה והכחישה כי המערער פגע בה, ורק בעקבות הפנייתה למיון והפצרות משפחתה חשפה את שאירע. עוד קבע בית המשפט כי בחומר הראיות נמצאו חיזוקים ראייתיים משמעותיים לגרסת המתלוננת: החבלות על גופה, אשר נתמכות בעדותה של ד"ר מימון ובמסמכים הרפואיים; כתמי הדם שתאמו לפרופיל של המתלוננת ואשר נמצאו על הסדין שהיה פרוס על מיטת ההורים, כפי שהעידה האם, אשר לא היתה כל סיבה שתעליל על המערער עימו היא מצויה בקשר גם כיום; וכן מצבה הנפשי והפיזי הקשה של המתלוננת סמוך לאחר המעשים, עליו העידו האם וכ., וכן המתלוננת עצמה.

17. מנגד, בית המשפט דחה את גרסת המערער ומצא את עדותו בלתי מהימנה ורוויות סתירות, ביניהן: העובדה כי המערער לא הבחין בעת צאתה של המתלוננת מן הבית בסימנים כלשהם על פניה, אשר אינה תואמת לממצאים הרפואיים בדבר החבלות שנגרמו לה בפניה; העובדה כי רק בעדותו בבית המשפט, ובשונה מכל גרסאותיו עד לאותה עת, טען המערער כי הויכוח בינו לבין המתלוננת התקיים ביום ה-14.8.2010 ולא בצהרי ה-15.8.2010; והעובדה כי המערער שינה את גרסתו ביחס לשעה בה יצאה המתלוננת את הדירה, ללא כל הסבר מניח את הדעת. בהקשר זה, קבע בית המשפט כי מדובר בניסיון מניפולטיבי מצד המערער לבסס את טענתו כי המתלוננת נפגעה על ידי אדם אחר טרם הגיעה לקניון, כאשר, מנגד, גרסת המתלוננת היא שתואמת למסגרת הזמנים המצטיירת מעדויותיהן של האם ושל כ..

18. עוד הוסיף בית המשפט וקבע כי ההסברים החלופיים שהציגה המערער למצבה של המתלוננת משוללי יסוד. כך, הטענה כי פגיעות המתלוננת נגרמו במסגרת אקט מיני שביצעה בליל ה-14.8.2010 אינה מתיישבת עם הערכותיה של ד"ר מימון באשר למועד היווצרות החבלות; ואילו הטענה כי המתלוננת קיימה אקט מיני עם א. או עם אחר בחלון הזמנים שבין צאתה מן הבית לבין פגישתה עם אמה, נטולת בסיס ראיתי. בהקשר זה, מצא בית המשפט כי טענות המערער לפיהן המתלוננת העלילה עליו וניסתה להתנקם בו על שחדר לפרטיותה אינן סבירות, שכן במועד בו הוגשה התלונה, עת כמעט חגגה 18, לא היה למתלוננת כל מניע להתלונן כנגד המערער, שכן הוסכם כי יחדל להתערב בענייניה וכן היה ידוע כי בהגיעה לגיל 18 תיפטר מעול ההגבלות.

19. לאור כל האמור, קבע בית המשפט, ביחס לאישום הראשון, כי התקיימו העובדות המפורטות בכתב האישום והרשיע את המערער בעבירות המיוחסות לו על סמך גרסת המתלוננת, לה מצאחיזוקים ראיתיים משמעותיים. באשר לעבירה של ניסיון אינוס, מצא בית המשפט כי מעשי המערער, אשר הוריד את מכנסיו, קירב את איבר מינו אל המתלוננת וכשל בהחדרתו לאיבר מינה רק משום התנגדותה, מלמדים על תחילת ביצוע העולה כדי ניסיון, כמו גם על קיומו של היסוד הנפשי הנדרש להרשעת המערער. ביחס לאישום השני, מצא בית המשפט את כבישת העדות מצד המתלוננת סבירה בנסיבות העניין, על רקע גילה הצעיר, הבושה שחשה בעקבות האירועים ופחדה מן המערער. משכך קבע בית המשפט המחוזי כי די בעדותה המהימנה של המתלוננת כדי להוכיח את ביצועם של המעשים המגונים מושא האישום השני מעבר לספק סביר.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי

20. בית המשפט עמד על תסקיר נפגעת העבירה שנערך בעניינה של המתלוננת, בו תוארו מצבה המשפחתי הקשה ופגיעתה הנפשית של המתלוננת, החווה סימפטומים האופייניים לנפגעות תקיפה מינית, כגון דיכאון ותחושות של חוסר תקווה, ונזקקת לטיפול פסיכולוגי. במסגרת התסקיר הומלץ עלפיצוי כספי משמעותי למתלוננת שיסייע לה להמשיך ולשקם את חייה. עוד עמד בית המשפט על טיעוני הצדדים לעונש. המשיבה עמדה על חומרת מעשי המערער וטענה כי יש להחמיר עימו לנוכח ריבוי המעשים שביצע במתלוננת, חלקם עוד כשהייתה בת 14 לערך. כמו כן, הדגישה המשיבה את הנזק הנפשי שנגרם למתלוננת ואת העובדה שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה. לאור האמור, ובשים לב לפסקי דין אליהם הפנתה, טענה המשיבה כי יש להטיל על המערער עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה ממושכת. המערער עמד על תפקודו הנורמטיבי ועברו הנקי, על עדות האופי החיובית שמסרו בני משפחתו בעניינו ועל כך ששימש במשך שנים ארוכות כאב למשפחה ודאג לפרנסתה ורק בשנה האחרונה חלה התדרדרות ביחסיו עם המתלוננת.

עוד נטען כי העבירות מושא האישום השני הן על הרף הנמוך ולא פגעו במתלוננת כי יש להתחשב בכך שהעבירות מושא האישום הראשון התבצעו בעת שהמתלוננת הייתה על סף הבגירות ונבעו מאובדן עשתונות ולא ממניע מיני.

21. בית המשפט שקל לחומרה את חומרת מעשי המערער, אשר ניצל את מרותו על המתלוננת ונהג בה בברוטאליות קשה, בכוח ובאלימות בתוך ביתה; את הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת ואת העובדה שהמערער לא הביע חרטה ולא נטל אחריות על מעשיו. מנגד, נשקלו לקולא גילו הצעיר של המערער; עברו הנקי; נסיבותיו האישיות; והשלכות האירוע על משפחתו המורחבת ועל ילדיו. לאור האמור, ולאחר שעמד על חומרתן של עבירות מין בתוך המשפחה, ובפרט של מעשים בעלי נופך של גילוי עריות, כמו גם על הצורך להחמיר בענישה עם הפוגעים בקטינים בביתם פנימה, גזר בית המשפט על המערער את העונשים המפורטים ברישא.

תמצית נימוקי הערעור

22. באשר להכרעת הדין; המערער - באמצעות באת כוחו, עו"ד סוזי שלו - חוזר על טענתו לפני בית המשפט המחוזי, כיהמתלוננת העלילה עליו עלילת שווא. בהמשך לכך, נטען כישגה בית המשפט בעת שדחה את גרסתו כולה כמקשה אחת, תוך שייחס משקל מופרז לשינויים לגיטימיים בגרסתו, ומנגד קבע כי גרסת המתלוננת מהימנה. עוד טוען המערער כי מחומר הראיות שהונח לפני בית המשפט המחוזי לא ניתן לבסס את התשתית הראייתית להרשעתו. באשר לאישום הראשון נטען כיחוות דעתה הרפואית של ד"ר מימון אינה מצביעה על גרסת המתלוננת לאירועים כגרסה אפשרית יחידה; כי בית המשפט קמאלא נתן משקל מספיק לסתירות שנפלו בגרסת המתלוננת; וכמו כן, כי בית המשפט לא נתן דעתו למחדלי חקירה שהתרחשו ולהתנהלותו ביום האירוע, המעידהעל חפותו, שכן לא עזב את הדירה ושיתף פעולה עם השוטרים. באשר לאישום השני, נטען כי עדות המתלוננת באשר למעשים המתוארים בולקונית חסרה ואינה מקימה בסיס ראייתי להרשעתו.

23. באשר לגזר הדין; טוען המערער כי עונשו סוטהבמידה קיצונית מהעונש ההולם בעניינו, בשים לב כי עונשו נסוב בעיקרו על מעשה יחיד, אשר לא נבע מתכנון מוקדם ולא נעשה על רקע מיני, ובוצע כאשר המתלוננת הייתה בגירה כמעט. עוד נטען כי המעשים מושא האישום השני הם ברף החומרה התחתון ולא הסבו נזק למתלוננת, ואילו יתר העבירות מושא האישום הראשון הן חלק אינטגרלי ונבלע במעשה העיקרי ואינן מצדיקות ענישה נוספת או מצטברת. לצד זאת, חוזר המערער על נסיבותיו האישיות אותן שקל בית המשפט קמאלא לקולא במסגרת גזר הדין, וכמו כן טוען כי אין ביכולתו לעמוד בתשלום הפיצוי שהוטל עליו ללא בסיס אמיתי, לטענתו.

תמצית תגובת המשיבה

24. באשר להכרעת הדין; המשיבה - באמצעות באת כוחה, עו"ד עידית פרג'ון - טוענת כי טענות המערער, אשר נדונו ונדחו כולן בפסק דינו שלבית המשפט קמא, מופנות רובן ככולן כנגד ממצאים שבעובדה וקביעות מהימנות אותם קבעה הערכאה הדיונית, מבלי שנמצא טעם המצדיק התערבותו של בית משפט שלערעור בקביעות אלה. הדבר נכון הן באשר לטענתו לפיה המתלוננת רקמה עלילה כנגדו מתוך רצון לסלקו מבית המשפחה, והן באשר לטענתו בדבר חוסר

מהימנות המתלוננת. בהקשר זה מדגישה המשיבה כי בית המשפט ראה בסתירות בגרסת המתלוננת עליהן הצביע המערער אי-דיוקים שאין בהם כדי לכרסם בבסיס הראיות כנגד המערער.

25. באשר לגזר דינו של המערער, סומכת המשיבה ידיה על פסק דינו של בית המשפט קמא וטוענת כי בנסיבות העניין ובשים לב למעשי המערער, לנסיבותיו האישיות ולנזקים שנגרמו למתלוננת, העונש שנגזר עליו אינו חמור כלל ועיקר.

דין והכרעה

26. לאחר שעיינתי בנימוקי הערעור והאזנתי להשלמת הטיעון בעל פה מטעם הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לקבל את הערעור באופן חלקי, בכל הנוגע לאישום השני בלבד, מהנימוקים המפורטים להלן.

הערעור על הכרעת הדין

הרשעת המערער במעשים מושא האישום הראשון

27. בית המשפט המחוזי קבע כיהמתלוננת מהימנה עליו ואף מצא חיזוקים ראיתיים משמעותיים לגרסתה ביחס לעבירות מושא האישום הראשון. כידוע, הלכה היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בקביעות מהימנות ובמצאים עובדתיים שנקבעו עלידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים [ראו למשל: ע"פ 6411/98 מנבר נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2) 150, 165 (2000); ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 632, 643-644 (2000) (להלן: עניין יומטוביאן)].

28. לכלל האמור נקבעו במהלך השנים שלושה חריגים עיקריים [השוו: ע"פ 4007/09 יוספוב נ' מדינת ישראל (4.10.2010), פסקה 40 לפסק הדין; ע"פ 7401/07 מדינת ישראל נ' פלוני (31.7.2008), פסקה 5 לחוות דעתי]: הראשון, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית התבססו על ראיות בכתב [ראו: ע"פ 398/89 מנצור נ' מדינת ישראל (19.1.1994), סעיף 4 לחוות דעתו של השופט ג' בך]; השני, כאשר ממצאי הערכאה הדיונית בוססו על שיקולים שבהיגיון [ראו: ע"פ 5937/94 שאבי נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(3) 832, 835 (1995)]; השלישי, כאשר בהערכת מהימנות העדויות על ידי הערכאה הדיונית נפלו טעויות מהותיות או כאשר הוצגו לפניו עובדות ממשיות לפיהן לא ניתן היה לקבוע את הממצאים שקבעה [ראו: ע"פ 3579/04 אפגאן נ' מדינת ישראל פ"ד נט(4) 119, 124-125 (2004); ע"פ 4977/92 ג'ברין נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 690, 696 (1993)]. במסגרת חריג אחרון זה ניתן לכלול גם מקרים בהם הערכאה הדיונית התעלמה לחלוטין מראיות או מפרטים מהותיים המצויים בהן [ראו: עניין יומטוביאן, בעמ' 645]. ואולם, המקרה דנן איננו נכנס לגדרם של מקרים אלו.

29. אף לגופם של דברים סבורני כי בית המשפט המחוזי עיגן בפסק דין מנומק כדבעי את מסקנתו כימארג הראיות שהוצג לפניו, ולא עדות המתלוננת לבדה, מבסס את אשמת המערער במיוחס לו במסגרת האישום הראשון מעבר לכל

30. חיזוק לעדות המתלוננת, אשר עולה אף כדי סיוע ראייתי, נלמד מעדויותיהן של האם ושל כ. המציירות תמונה ברורה בדבר מצבה הנפשי הקשה של המתלוננת בעקבותמעשי המערער. לדברי האם, אשר פגשה במתלוננת בסמוך לאחר האירוע, הייתה זו "לבנה כסיד", סירבה להשיב לשאלות בדבר מצבה וסיפקה הסברים אשר נמצאו לא משכנעים על ידי בנות משפחתה. המצוקה, החשש והבושה שחשה המתלוננת בעת חשיפת המעשים ניכרו גם מעדותה של כ., ומכך שרק לאחר הפצרות רבות ניאותה המתלוננת לחשוף את האירוע הטראומטי, שלא בנוכחות אמה. ויודגש, מעדות המתלוננת ומתסקיר נפגעת העבירה בעניינה עולה כי חלה בה תמורה נפשית שלילית, אשר התבטאה בדיכאון, בסיוטים ובקשיי שינה, ובגינה נזקקה המתלוננת לטיפול פסיכולוגי. דברים אלומעידים ללא ספק על המצב הנפשיהקשהבו היתה שרויה המתלוננת מעת שהתוודתהלפני כ.[השוו: ע"פ 6279/03 פלוני נ' מדינת ישראל (5.2.2004), פסקה 11 לפסק הדין; ע"פ 1121/96 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(3) 353, 361-362 (1996); ע"פ 7086/93 מדינת ישראל נ' פלוני (19.9.1994), פסקה 8 לפסק הדין; כמו כן, ראו: י' קדמי על הראיות, חלק ראשון, 219-220, 255 (2009) (להלן: קדמי)]. יתר על כן, ראיות חיצוניות נוספות התומכות בגרסת המתלוננת מצא בית המשפט בחבלות שנמצאו על גופה, אשר מעדותה של ד"ר מימון ומן המסמכים הרפואיים הרלבנטיים עולה בבירור כי הן תואמות לגרסתה, ובכתמי הדם אשר נמצאו על הסדין שהיה פרוס על מיטת ההורים, אשר תאמו לפרופיל של המתלוננת [השוו: ע"פ 6375/02 בבקוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(2) 419, 424-425 (2004)].

31. לאור האמור, סבורני כי אין ממש בטענות המערער, לפיהן נוכח מחדלי חקירה, כגון אי בדיקת מזרן המיטה ואי נטילת דגימת דנ"א מתחת לציפורניו, ומכיוון שלא נמצאו כתמי שפיכת זרע על הסדין, הרי שקם ספק סביר באשר להתרחשות המעשים המיוחסים לו. כפי שעמדתי על כך בעבר, אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, כאשר על אף מחדלי החקירה הונחה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. בעת בדיקת טענות בדבר מחדלי חקירה יש לבחון, על יסוד התשתית הראייתית שהונחה לפני בית המשפט, האם המחדלים הנטענים מעוררים חשש שהגנת הנאשם קופחה כיוון שזה התקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [ראו למשל: ע"פ 3090/11 ענתבאוי נ' מדינת ישראל, (18.10.2012), פסקה 15 לפסק הדין; ע"פ 3947/12 סאלח נ' מדינת ישראל (21.1.2013), פסקה 44 לפסק הדין]. ביחס לטענות המערער למחדלי חקירה בענייניו, מקובלות עלי קביעותיו של בית המשפט קמא אשרדן בטענות הללו ודחה אותן במפורש, וזאת אף בשים לב כי המערער כלל לא הואשם במעשה חדירה.

32. באשר לטענות המערער בדבר מהימנות המתלוננת; יש לזכור כי השאלה איננה אם קיימים אי דיוקים בגרסתה, אלא אם גרסתה אמינה כמכלולואם תמונת האירועים המצטיירת בעדותה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת המערער מעבר לכל ספק סביר [ראו: ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205, 233 (2002); ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 302, 317, 323 (1993)]. לאור האמור לעיל, מקובלות עלי קביעות בית המשפט קמא בדבר מהימנות המתלוננת ובדבר משקלן הנמוך של הסתירות או אי הדיוקים שנפלו בשולי גרסתה, ולטעמי בדין הורשע המערער במיוחס לו באישום הראשון.

הרשעת המערער במעשים מושא האישום השני

33. במסגרת האישום השני נטען כי במהלך השנים 2006-2007, או בסמוך לכך, במועדים שאינם ידועים למשיבה ביצע המערער מעשים מגונים במתלוננת בדירה, כאשר במספר הזדמנויות נישק אותה בפיה, בצווארה, ובחזה, וכן הושיב אותה עליו. לאחר שעמד על הדברים הקצרים שמסרה המתלוננת בעניין זה בעדותה לפניו, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בעבירות המיוחסות לו באישום השני בקובעו כי:

"נראה לי שעדות המתלוננת סבירה ומהימנה. את כבישת עדותה בקשר לכך ניתן להבין על רקע גילה הצעיר, לצד תחושת בושה ופחד מהנאשם. גם מעשיו המאוחרים של הנאשם [המתוארים באישום הראשון - י.ד.], כאמור לעיל, תומכים בגרסת המתלוננת. בכך הוכח ביצוע עבירות של מעשים מגונים מעבר לספק סביר, ויש בכך כדי לענות גם על חובת ההנמקה כנדרש בסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש]."

מן האמור עולה כי בית המשפט תלה את הרשעתו של המערער בעבירות המתוארות באישום השני בעצם מהימנותה של המתלוננת ובכך שבנסיבות העניין כבישת עדותה ביחס אליהן מובנית, ולא בניתוח מעמיק של עדות יחידה.

34. יחד עם זאת, על אף מהימנות המתלוננת - עליה אינני חולק כלל ועיקר - סבורני כי מתעורר קושי של ממש בהרשעת המערער במיוחס לו במסגרת האישום השני. אכן, על פי הלכתו של בית משפט זה ובהתאם לסעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן: הפקודה) רשאי בית המשפט לבסס הרשעתו של נאשם בהליכים פליליים בהם התברר חשד לביצוע עבירות מין, כבעניינינו, על עדות יחידה של נפגעת עבירת מין, ובלבד שנימק את החלטתו [ראו: ע"פ 7396/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק הדין (7.5.2009); קדמי, בעמ' 219-226]. עוד נקבע כי די במתן אמון מלא ומפורש בגרסת הקרבן על מנת למלא אחר חובת הנמקה זו [ראו: ע"פ 288/88 גנדור נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(4) 45, 50 (1988)]. ודוק, עדויותיה של המתלוננת בבית המשפט, כמו גם אמרותיה במשטרה, נסובו בעיקרן על המעשים הרלבנטיים לאישום הראשון, בעוד שהתייחסויותיה לאירועים הנוגעים לאישום השני היו לקוניות ועמומות במידה רבה.

בעדותה ביום 13.2.2011 ציינה המתלוננת כי:

"היו שני מקרים בעבר, שהוא [המערער - י.ד.] ניסה לנשק אותי, מקרה אחד הוא נישק אותי בפה, ובמקרה שני הוא הרים אותי עליו, החזיק אותי על הידיים שלו כמו תינוקת, הוא נישק אותי בפה, בצוואר ובחזה" (ההדגשות הוספו - י.ד.).

באשר למועד קרות האירועים המשיכה המתלוננת והעידה באותו יום כי

"[האירועים התרחשו - י.ד.] לפני 4-5 שנים בערך, אף אחד לא יודע על כך... זה היה כשהייתי קטנה, אני בכלל לא זוכרת את המקרה. אני זוכרת שהוא נישק אותי, אבל אני לא זוכרת מתי ומי היה. לא זוכרת את הפרטים" (ההדגשות הוספו - י.ד.).

לאחר מכן, במסגרת העימות שנערך בין המערער לבין המתלוננת ביום 17.8.2010 ציינה המתלוננת לגבי המעשים האמורים כי:

"הוא [המערער - י.ד.] ניסה לנשק אותי... בפה. ובחזה ובאוזן-צוואר... לפני 3-4 שנים"(ההדגשות הוספו - י.ד.).

בהמשך, כשנשאלה המתלוננת במסגרת חקירתה הנגדית ביום 13.6.2011 על המעשים מושא האישום השני השיבה כי היא לא זוכרת באלה נסיבות התרחשו המעשים או בת כמה הייתה בעת התרחשותם. ביחס למועד התרחשות המקרה בו לכאורה הושיב אותה המערער כמו תינוקת על ברכיו ונישק אותה בפה, בצוואר ובחזה ציינה המתלוננת כי היא "לא זוכרת. זה היה לפני כמה שנים"

35. עיננו הרואות כי עדויות המתלוננת ואמירותיה במשטרה ביחס למעשים מושא האישום השני אינן מתגבשות לכדי תיאור קוהרנטי ומפורט דיו של האירועים. לא עלה בידה של המתלוננת - אשר בעצמה הודתה בכנות כי היא לא זוכרת את שהתרחש - לתאר את האירועים, אלא אך לציין את עצם התרחשותם. בתוך כך, לא ידעה המתלוננת לנקוב בפרטים בסיסיים ביחס לאירועים, כגון השנים בהן התרחשו ונסיבותיהם, ואף גילתה חוסר עקביות כאשר לעיתים תיארה כי המערער נישק אותה, ולעיתים ציינה כירק ניסה לנשקה.

36. על כן, במקרה דנא ובשים לב לגרסת המתלוננת, אין לטעמי בעצם האמון המלא שניתן בגרסתה, אשר אינה מוצקה ומפורטת דיה ביחס לאירועים מושא האישום השני, כדי לעמוד בדרישת ההנמקה הממשית הנדרשת מכוח סעיף 54א(ב) לפקודה [ראו: ע"פ 4043/93 סמיונוב נ' מדינת ישראל (18.12.1994)], חוות דעתו של השופט צ' טל; ע"פ 6378/95 ברוק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(5) 278, 283 (1996); קדמי, בעמ' 220-224]. לפיכך, בנסיבות העניין סבורני כי הרשעת המערער בעבירות מושא האישום השני אינה יכולה לעמוד.

ערעור על חומרת העונש

37. המערער אף טען לפנינו לעניין חומרת העונש שהוטל עליו בבית המשפט המחוזי. טענתו המרכזית היא כי עונשו נסוב בעיקרו על מעשה יחיד שלא נעשה על רקע מיני, ובוצע כאשר המתלוננת הייתה בגירה כמעט, כאשר המעשים מושא האישום השני הם ברף החומרה התחתון ולא הסבו נזק למתלוננת. לצד זאת, נטען כי לנסיבותיו האישיות של המערער לא ניתן משקל מספק וכי אין ביכולתו לעמוד בתשלום הפיצוי שהוטל עליו ללא בסיס אמיתי, לטענתו.

38. טענות אלה נטענו לפני בית המשפט המחוזי בעת מתן גזר הדין ונשקלו כחלק משיקוליו לעונש. ואולם, כפי שהטעים בית המשפט קמא, על כפות המאזניים עמדו שיקולים נוספים, וביניהם: הנזקים הפיזיים והנפשיים שנגרמו למתלוננת; העובדה שהמערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא הביע חרטה; ובמיוחד חומרתן של העבירות מושא האישום הראשון, כאשר המערער ניצל את מרותו על המתלוננת, נהג בה בברוטאליות קשה והפעיל כנגדה כוח ואלימות בתוך ביתה, ולאחר מכן הגדיל לעשות ואף איים על חייה ועל חיי אמה לבל תחשוף את מעשיו.

39. בית משפט זה עמד זה מכבר על חומרתן הרבה של עבירות מין, ובמיוחד אלה המבוצעות כלפי קטינים בתוך התא המשפחתי, ועל כך ששומה עלינו להוקיען [ראו: ע"פ 3648/04 פלוני נ' מדינת ישראל (15.9.2005), עמוד 14 לפסק הדין], בין היתר על ידי השתת עונשים חמורים על מבצעהן [ראו למשל: ע"פ 2879/12 פלוני נ' מדינת ישראל (17.10.2013), פסקה 12 לפסק הדין; ע"פ 5084/12 שקורי נ' מדינת ישראל (15.9.2013), פסקה 23 לפסק הדין]. עוד נפסק כי שעה שבעבירות מסוג זה עסקינן תינתן הבכורה לשיקולי הגמול וההרתעה [ראו: ע"פ 2056/09 פלוני נ' מדינת ישראל (27.5.2009), פסקה 29 לחוות דעתו של השופט ס' ג'ובראן].

40. לאור האמור, מקובלים עלי הן התייחסותו של בית המשפט המחוזי לנסיבות לקולא אליהן התייחס המערער, והן האיזון שערך בין לבין הנסיבות אשר נשקלו לחומרה בעניינו של המערער, כמפורט בגזר דינו המנומק. אף על פי כן, משמצאתי כי אין מקום להרשיע את המערער בעבירות המיוחסות לו במסגרת האישום השני, סבורני כי יש מקום להקל במידת מה בעונשו.

41. בהתחשב בכך שחומרת התנהגותו הפסולה של המערער נובעת בעיקרה מן העבירות מושא האישום הראשון, ודומה כי עבירות אלה הן שהסבו את עיקר הנזק למתלוננת, כפי שנטען אף בערעור, סבורני כי יש מקום להפחית את עונש המאסר לריצוי בפועל אשר הוטל על המערער בשנה אחת. יחד עם זאת, אינני סבור כי יש מקום להתערב ביתר מרכיביו של העונש שהושת על המערער.

סוף דבר

לאור כל האמור, אציע לחבריי לקבל באופן חלקי הן את הערעור על הכרעת הדין והן את הערעור על גזר הדין, באופן שהמערער יזוכה מן העבירות המיוחסות לו במסגרת האישום השני בלבד, ובהתאם יופחת עונש המאסר לריצוי בפועל שהוטל עליו בשנה אחת, כך שיעמוד על שמונה שנים. יתר רכיבי העונש יותרו על כנם.

שׁוֹפֵט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

שׁוֹפֵט

השופט י' עמית:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' דנציגר.

ניתן היום, כ"ז באדר א' תשע"ד (27.2.2014).

שופט

שופט

שופט
